De profundis ꝛc. ¶ Expoſi. Pſalmi. CXXIX

Hic eſt vndecimꝰ gradus. ſ. pęnitẽtialis ſupplicatio: Qui recte poſt p̃dictos gradꝰ ponit: qꝛ nec deũ timẽt nec mala patiẽs ꝓpt deũ/dignꝰ ẽ oino gꝛa vel gloꝛia dei: qꝛ in toto coꝛpe chriſti nullꝰ eſt ſine pctõ. Vñ. j. Joh. j. d. Si dixerimꝰ qm̃ pctm̃ nõ habemꝰ: ipi nos ſeducimꝰ ⁊ ꝟitas ĩ nob nõ eſt. Eccꝛs. vij. c. Non eſt hõ iuſtꝰ in terra q̃ faciat bonũ ⁊ nõ peccet. Job. xv. b. Fm ſeptuagita. Memo mũdus a ſoꝛdibꝰ/etiã infans: cuiꝰ vita vnius diei ẽ ſuper terrã. Jõ ſolũ vnũ eſt remediũ: ſcz humilit ſupplicare. Vñ Job. ix. b. Quãtꝰ ſũ ego vt rñdeã ei: et loq̃r ꝟbis meis cũ eo: Qui etiã ſi habuero quippiã iuſtũ nõ rñdebo: ſed meũ iudicẽ depcabor. Eſt aũt iſte pſalmꝰ ſextꝰ inꝯ pſalmos pęnitẽtiales/ et vndecimꝰ inꝯ graduales: in q̃ notat ſenariꝰ: rũ debet ſe reputare pctõrẽ/qõ notat vndenariꝰ ⁊ facere pęnitẽtiã. Titulus: Canticũ graduũ. i. lętitia de aſcẽſu ad deũ eſt h̃. Intentio monet ad pęnitẽtiã. Modus. Biptitꝰ ẽ pſalmꝰ. In p̃ma pte ponit pęnitẽt; deuota oꝛo. In ſecũda oſtdit lęta ꝯcluſio cũ certitudie venię: ibi: Speret iſrl̃ in dño. Pęnitens igit volẽs aſcẽdere/ꝓſiderãs infirmitatẽ ſuã ⁊ miſerię ꝓfunditatẽ in q̃ eſt: clamat ad deũ q̃ ſolus poteſt liberare cũ dicens: a ¶ De profũdis clamaui/coꝛde: vt moyſes: Exo. xiiij. d. Et ſuſanna: Dañ. xiij. e. Oze: vt dauid: Voce mea ad dñm clamaui. Ope: vt ſodomitę: Geñ. xviij. c. Clamoꝛ ſodomorũ venit ad me. Clamãdũ ẽ aũt ꝓpt timoꝛẽ naufragij. Mat. xiiij. d. Petrꝰ cum cępiſſet mergi clamauit dicẽs: Dñe ſaluũ me fac. Item ꝓpter ignẽ pctĩ. Jobel. j. d. Ad te dñe clamabo: qꝛ ignis comedit ſpeciosa deſerti. Itẽ ꝓpt violentiã moꝛbi. Vñ Eſa. xxxviij. c. Sicut pullus hirũdinis ſic clamabo: dicit rex infirmus. Itẽ ꝓpt vehemẽtiã doloꝛis. Eſa. xxvj. c. Sicut q̃ ꝯcepit cũ appꝛopinq̃uerit ad partũ dolens clamat in doloꝛibꝰ ſuis: ſic facti ſumꝰ. Itẽ ꝓpter deſideriũ ſalutꝭ proximi. Job. vij. f. In nouiſſimo die magno feſtiuitatꝭ ſtabat ieſus ⁊ clamabat dicẽs: Si q̃s ſitit/veniat ad me ⁊ bibat. Et notandũ eſt q̃ dicit: de pfũdis/pluralit: qꝛ multiplex ẽ pfundũ: de q̃ clamãdũ eſt. Primũ eſt pfundũ malicię: De quo ĩ Pſ. Infixꝰ ſũ in limo pfũdi ⁊ nõ ẽ ſuba. Itẽ eſt pfũdũ pfidię: De q̃ Pſ. Neq̃ abſoꝛbeat me pfũdũ neq̃ vꝛgeat ſup me puteꝰ os ſuũ. De hiſ duobꝰ ſimul dꝛ Prouer. xviij. a. Impiꝰ cũ venerit ĩ pfũdũ ꝛc. Tertiũ ẽ pfũdũ ig̃rãtię. Exo. xv. a. Deſcẽderũt in pfũdũ q̃ſi lapis. Quartũ ẽ pfũdũ miſerię. De q̃ Pſ. Libera me ꝺ aq̃s multꝭ: ⁊ ꝺ pfũdis aq̃rũ. Jonę. ij. b. Proieciſti me ĩ pfundũ in coꝛ maris. De his quattuoꝛ pfundis clamãdũ eſt ad dñm/vt liberet: ſicut apls. Roma. vij. d. Infęlix ego hõ: q̃s me liberabit ꝺ coꝛpe mortꝭ hui ꝛc. Jonę. ij. b. De vẽtre inferi clamaui: ⁊ exauditi vocẽ meam. Quintũ eſt pfundũ coꝛdis. Hiere. xvij. b. Profundũ eſt coꝛ hoꝛis ⁊ inſcrutabile. Sextũ eſt pfundũ humilitatꝭ: De quo/ Eph. iij. d. In charitate radicati ⁊ fũdati vt poſſitꝭ cõpꝛehẽdere cũ oib ſctis q̃ ſit latitudo/lõgitudo/ſublimitas/et pfundũ. De his pfundis clamãdũ eſt ad dñm/vt exaudiat. Eccꝛ. xxxv. d. Oꝛo humiliãtꝭ ſe nubes penetrabit. Septimũ eſt pfundũ gehennę: De q̃ Eſa. vij. b. Pete tibi ſignũ a dño deo tuo in pfundũ inferni. De h̃ nõ eſt clamãdũ: quia in inferno nulla ẽ redẽptio. Octauũ eſt pfundũ diuinę iuſticię ⁊ clementię: De q̃ Pſ. Nimis pfundę factę ſũt cogitatiões tuę. Ab h̃ pfũdo clamãdũ ẽ: Vñ ſequit: b ¶ Ad te dñe/et nõ ad alium: qꝛ tu ſolus potes liberare clamãtes: Jõ oꝛo/ c ¶ Dñe exaudi. i. ad exitũ audi: d ¶ Vocẽ meã/ p me ẽditã vel a me p alios ẽditã. Danielꝭ. ix. d. Exaudi dñe oꝛonẽ ſerui tui. e ¶ Fiant aures tuę ꝛc. id eſt miſcꝛdia ⁊ clementia tua intendat depcationi meę: vt. ſ. relaxet mihi peccata mea. Et necceſſariũ eſt vt pctã dimittas: Quia/ f ¶ Si iniq̃tates/meas/ g ¶ Obſeruauerꝭ. i. ad vindicãdũ ſeruauerꝭ. h ¶ Dñe/iuſte. i ¶ Dñe/bone: k ¶ Quis ſuſtinebit/vindictã iuſticię: q. d. nullus poterit ſuſtinere. Eccꝛ. xvj. c. Opa iuſticię eiꝰ quis annũciabit: aut quis ſuſtinebit ⁊ Malach. iij. a. Quis poterit cogitare diem aduẽtꝰ eiꝰ: aut q̃s ſtabit ad vidẽdum eum: Job. xxvj. d. Cũ vix paruã ſtillã ſmõis eiꝰ audierimꝰ: q̃s poterit tonitruũ magnitudis eiꝰ ituerĩ: Amos. vij. c. Nõ poterit ꝛra ſuſtinere vniuerſos ſmões eiꝰ. Et lz nullꝰ poſſit ſuſtinere: tũ nõ deſpero dicẽ iuſtꝰ: l ¶ Quia apud te ꝓpitiatio ẽ/ vt apud fontem riuulus. i. miſcꝛdia ꝓpitiãs. Eccꝛ. xvij. d. Oꝛ magna miſericoꝛdia dei: ⁊ ꝓpitiatio illiꝰ ꝯuertẽtibꝰ ad ſe. Jobel. ij. c. Cõuertimi ad dñz deũ vr̃m: qm̃ benignꝰ ⁊ miſericoꝛs ẽ/patiens ⁊ multę miſcꝛdię ⁊ pręſtabilis ſuper malicia. Vel/ Apud te ꝓpitiatio ẽ. i. ſacrificiũ ꝓpitiatiõis. i. q̃ oblato deꝰ pꝛ ꝓpitiatur pctõribꝰ. i. ſanguie chriſti fuſo ꝓ pctõribꝰ delenꝯ pecca ta eoꝝ. j. Joh. j. c. Sãguis ieſu chriſti filij eius emũdat nos ab oĩ pctõ. Eodẽ. ij. a. Ipe ẽ ꝓpitiatio ꝓ pctis nr̃is: nõ pro nr̃is tm̃: ſ̃ etiã ꝓ totiꝰ mũdi. Hoc ẽ ꝓpitiatoꝛiũ in q̃ duo cherubin ꝟſis vultibꝰ ſe reſpiciũt. i. iuſticia ⁊ miſcꝛdia dei. Miſericoꝛdia ſiq̃dẽ volebat totũ ꝯdonare: iuſticia volebat totum punire: ſ̃ ibi inuenit miſcꝛdia qõ q̃rebat: ⁊ iuſticia qõ volebat: punitũ ẽ ſufficiẽtiſſime ſiue iuſtiſſime pctm̃ adę ꝓ mortẽ chriſti: et dimiſſũ eſt pctm̃ adę miſericoꝛdiſſime ꝓ mortęꝛ chriſti. Sequit: m ¶ Et ꝓpt legẽ tuã: q̃ viuificat ⁊ pctã ꝯdonat vt dicit Aug̃. n ¶ Suſtinuit te dñe/flagellãtẽ ⁊ p̃mia differentẽ/expectãſ miſcꝛdiã liberãtẽ ⁊ iuſticiã retribuentẽ. Vñ. ſ̃. Expectãs expectaui dñz ⁊ intẽdit mihi. Hęc lex ẽ charitas: De q̃ Hierẽ. xxxj. f. Dabo legẽ meã in viſceribus eoꝝ. Gal. vj. a. Alter alteriꝰ onera portate: et ſic adimplebitꝭ legẽ chriſti. Et q̃ſi quęreret aliq̃s: Si ꝟęꝛ eſt q̃ ſuſtinuit dñm ꝓpt legẽ ſuã: Reſpõdet: vtiq̃: o ¶ Suſtinuit aia mea ĩ verbo eius. i. in ꝓmiſſo eius: qõ regnũ ꝓmittit poſt veniaz: vt dicit Aug̃: qõ nunq̃ fallit: quia verũ eſt. p ¶ Sperauit aia mea ĩ dño/q̃ liberat ⁊ ꝯdonat ⁊ coꝛonat. Eſa. xxvj. b. Dñe ſuſtinuimꝰ te: nomẽ tuũ ⁊ memoriale tuum in deſiderio aię. Et q̃diu ſpauit: q ¶ A custodia matutina vſq̃ ad noctẽ. i. a puericia quãdo ꝓmo incipit ſe homo custodire et ratione vigere vſq̃ ad mortẽ. Sup̃. Dñs custodiat introitũ tuũ ⁊ exitũ tuũ. Alit nõ ꝓdeſt ſpare ĩ dño niſi ꝓtinue speret: Qui enĩ pſeuerauerit vſq̃ ad mortẽ: hic ſaluꝰ erit: ⁊ nõ aliꝰ: Matth. xxiiij. b. Jõ pręcipit dñs Leuitꝭ. j. b. vt caput et cauda hoſtię ſimul dño offerant. Itẽ Spauit aia mea in dño a custodia/ vel/ vigilia: aia ira: matutina vſq̃ ad noctẽ. i. a ꝓma infuſiõe gr̃ę vſq̃ ad caſũ culpę. Hoc tpe valet ſpes: tpe ꝟo pctĩ nõ eſt vera ſpes: ſ̃ potiꝰ p̃ſuptio. Mã ſpes ẽ certa expectatio futurę btitudiſ ex gr̃a ⁊ meritꝭ pueniens. Et nota ãtiq̃ noctẽ diſtinguebãt in q̃tuoꝛ vigilias. Prima vocabãt cõticiniũ: ſecũdã intempeſtũ: tertiam gallicantũ: quartã ãſlucanũ. De his etiã dꝛ Mar. xiij. d. Vigilate: neſcitꝭ enĩ q̃ dñs domꝰ veniat: ſero/an media nocte/an gallicantu/an mane. Primã custodiã ſiue vigiliã faciebãt omẽs. Secũdã adoleſcẽtes: tertiã iuuenes: quartã ſenes. Ergo a p̃ma vſq̃ ad vltimã ſperãdũ eſt in dño. Et h̃ ẽ q̃ dicit h̃: A custodia matutina ꝛc. Seq̃t: r ¶ Speret iſrael. Secũda pars: vbi ponit lęta ꝯcluſio vbi pęnitẽs ꝺ ſe ſecurꝰ p̃dicat alios vt ſemper ſperent in dño. q. d. ſicut aia mea ſperauit ſ̃ in dño: ſimiliter/ ſperet iſrael: id eſt omis populus chriſtianus fide videns deum s ¶ In domino non in alio: quia b̃ñdictꝰ q̃ ꝯfidit in dño: maledictꝰ aũt q̃ ꝯfidit ĩ hoĩe. Hiere. xvij. a. Oꝛ diu ſperet: Repetẽdũ eſt: a custodia matutina vſq̃ ad noctẽ: vt. ſ̃. Sz quõ audebat ſperare ĩ dño: Bñ:

Quia apud dñm

De pe. diſ. i. c. voluiſſent ĩ fi.

Alt. orationcz ſerui tui

Partitio pſalmi

Pſ. 3.

Clamandũ ẽ ad deum ꝓpt q̃nq̃

Multiplex pfũdum de quo clamandum eſt

Pſ. 68.

Pſ. 68.

Pſ. 143.

Pſ. 68.

Pſ. 91.

Alt. Quia

Alt. verbũ nũ

Alt. dñm

Alt. vigilia

Pſ. 120.

Quid ſit ſpes

a Quia apud dñm miscdia/ fuit/est/et erit: sicut apud fontē viuū/riuulus iugiť emanat: quē sola ingratitudo desiccat: vt dicit btūs Bernā. De q̄ fonte ōr Zach. xiij. a. Erit fon patens domui dauid ⁊ oib⁹ habitātib⁹ hierusalē in ablutionem pctōris ⁊ mēstruatę. b Et copiosa apud eū redēptio. i. copiosum pcium nrę redēptiōis: ipsemet christ⁹. s. j. Cor. j. d. Fact⁹ ē nob sapia ⁊ iusticia ⁊ sctificatio ⁊ redēptio. j. Cor. vj. d. Empti estis pretio magno. j. Pet. j. d. Nō corruptibilib⁹ auro vel argēto redēpti estis de vana vīa ꝓuersatiōe pr̄ne traditiōis: ꝗ p̄cioso sanguine q̄si agni imaculati ⁊ incōtaminati christi iesu. Copiosa dicitur redēptio: qr p̄ciū sufficiens fuit ad redēptionē mille miliū mūdoꝝ. Cū enī sit christ⁹ p̄ciū nr̄m q̄ est ver⁹ de⁹ ⁊ ver⁹ hō: ī infinitū excedit rē redēptā: ꝗ magnitudo amoris mēsuram aut numerū nescit. Job. iij. b. Sic de⁹ dilexit mūdū vt filiū suū vnigenitū daret. Jō dicebat Job. vj. a. Utinā appēderent pctā mea qb⁹ irā merui ⁊ calamitas quā patior ī stathera: q̄si arena marī hęc grauior appareret. Ex illa supabūdātia p̄cij accipit papa ⁊ ep̄i qui sunt thesaurarij dñi indulgentias q̄s faciūt. Et posset aliq̄s dicere: Parū pderit nob miscdia eius: qr apud eū manebit: sic aq̄ stagni nec deriuabiť vsq̄ ad nos sic aq̄ fontī. Et rñdet. Immo fluet miscdia ei⁹ sic fluui⁹. Unde Eccij. xxxix. c. Bñdictio illi⁹ q̄si fluui⁹ inūdabit: et quō cataclysm⁹ aridā inebriauit. Et ꝗ est qd sequiť: c Et ipse. q. d. ab eo ⁊ apud eum copiosa misericordia ⁊ redēptio: quia ipse ⁊ nō alius: d Redimet/ pr̄io sanguine: e Israel. i. populū fidelē/qui credit in eū. f Ex oib⁹ iniqtatibus ei⁹. i. ex debito pęnę: cui⁹ debitor erat p oib⁹ iniqtatib⁹ suis. Nō maculat⁹ erat/ ⁊ obligat⁹ pęnę pp̄ pctm̄. Maculā lauat ⁊ delet christus per gratiā quā infundit: pęnę debitum soluit per pęnam quā sustinuit: et sic per christū plene redimitur homo. Esa. xliij. d. Ego sum/ego sum/qui deleo iniqtates tuas pp̄ter me: id est sola gratia mea. Eodē. xliij. d. Deleui vt nubem iniqtates tuas: ⁊ q̄si nebulaz peccata tua: reuertere ad me: qm̄ redemi te. Greg⁹. Nullū peccatorē reuertentē despicit/qui pctōres redimere venit. Expo. Ps. CXXX

Domine nō est exaltatū ⁊c. Hic duodecim⁹ gradus. s. humilitas. Qui post p̄cedētē psalmū recte ponit: quia in illo actum est de pęnitētia/quę sine humilitate inutilis est. Titulus/qui. s. Intentio monet ad humilitatē interiorē ⁊ exteriorē. Mod⁹. Biptit⁹ ē psalm⁹. Primo remouet a se vir iust⁹ oēm supbiā vel signa supbię. Scdo exēplo suo ūuitat ad spem: ibi: Speret israel. Igiť vir iust⁹ ī cuius ꝓsona pp̄ba ꝗ loquiť volēs ostēdere se humilē int⁹ ⁊ extra: remouet a se Jrīū dicēs: g Dñe/cui soli patēt corda ⁊ renes hominū. h Nō est exaltatū cor meū. Min⁹ dicē et pl⁹ significat. i. hūiliatū ē cor meū: qd ē verū sacrificiū deo. Ps. 50. Unde. s. Sacrificiū deo spūs ꝓtribulat⁹ cor ꝓtritū ⁊ hūiliatū. Tale cor ascēdit ad gloriā. Nam q̄ se humiliat exaltabitur: Lucī. xiiij. c. Et Prouer. xxix. d. Humilem spiritu suscipiet gloria. Et Eccij. xj. a. Sapia humiliati exaltabit caput illius. Econtrario cor superbū descendit in ruinā. Prouer. xvij. c. Qui altam facit domū suam /quęrit ruinā. Eodē. xvj. c. Cōtritionē p̄cedit superbia: ⁊ ante ruinam exaltabiť spiritus. i Neq̄ elati sunt oculi mei: qd est signū interioris supbię. q. d. interiorē ⁊ exteriorē supbiā expuli a me: Cui dñs cōminatur/Esa. x. c. Visitabo sup fructū magnifici cordis assur: et super gloriam altitudinis oculoꝝ eius. Eodem. ij. c. Oculi sublimis hoīs humiliati sunt: id est humiliabunť: ⁊ ī curuabitur altitudo viroꝝ. Ideo dicitur Eccij. xxiij. a. Extollentiā oculoꝝ meoꝝ ne dederī mihi: ⁊ omne desiderū auerte a me. Job. xv. b. Quid te eleuat cor tuū: et quasi magna cogitans attonitos habes oculos: De his dicitur Prouerb. xxx. b. Generatio cuius excelsi sunt oculi: et palpebrę eius in altum surrectę. k Neq̄ ambulaui ī magnis. i. cū magnatibus vel ī pomposa societate: qd vtrūq̄ est signum superbię. Amos. vj. a. Uę vobis q̄ opulēti estis ī sion ⁊ ꝓfiditī in monte samarię: optimates capita pp̄lor̄ ingrediētes pompatice domū dñi. i. ecclesiā. De talib⁹ dicit btūs Bernā. ad Eugeniū: Tu pastor p̄cedis deauratus multa societate/circūdat⁹ varietate/oues q̄d faciūt: Si auderē dicere/dęmonū magis q̄ ouiū pastura hęc. Sic factitabat petr⁹: sic paul⁹ ludebat: q. d. Nō. Jō p̄cipiť Deut. xvij. d. ne rex multiplicet sibi eq̄s: ne reducat pp̄lm ī egyptū: exēplo malo eq̄rū numero subleuat⁹. Uel/ Neq̄ ambulaui ī magnis. i. nō supbiui de magnis factis vel dictis vel virtutib⁹. Sicut Job. xxxj. a. Si ambulaui in vanitate ⁊ festinauit ī dolo pes me⁹. Et. j. c. Si lętat⁹ sū super diuitijs meis multī/ et q̄ plurima reperit man⁹ mea: si videbā solē cū fulgeret/ ⁊ lunam incedentē clare/ ⁊ lętatū est ī abscondito cor meū/ ⁊ osculatus sum manū meā ore meo/ q̄ est iniqtas maxima/ ⁊ negatio cōtra deū altissimū. Uel/ Neq̄ ambulaui ī magnis. i. nō ingessi me in magnos ꝓuentus: siue ad consilia magna nō iussus non vocat⁹: qd est superbię ⁊ elationis signum. Eccij. xiij. b. Ne impiorbus sis ne impingaris/exemplo tuo in domo regis. l Neq̄ in mirabilib⁹ super me: id est non affectaui aliq̄ facere super virtutem meam: vnde hoīes admirent: Sicut multi q̄ ex factis ⁊ dictis magī quęrūt gignere in pp̄lo admirationē q̄ ēdificationē: Sic simon magus voluit facere qualia apostoli faciebant/cum tm̄ non esset talis: et ideo in mirabilibus supra se: id est supra virtutem suam voluit ambulare: Actī. viij. c. Item in mirabilib⁹ super se ambulat: qui plus q̄ possit attemptat/ vt mirandus appareat. Contra qd dicit/ Eccij. iij. c. Altiora te ne q̄sieris ⁊ fortiora te ne scrutatus fueris. Hiere. xlviij. e. Audiuim⁹ superbiam moab: supbus est valde: sublimitatē ei⁹ ⁊ arrogantiam ⁊ superbiam ⁊ altitudinem cordis ei⁹ ego scio ait dñs: iactantiā ei⁹ ⁊ arrogātiā eius: eo q̄ non sit iuxta eam virt⁹ ei⁹: nec iuxta qd poterat conata sit facere. Monstrať aūt exterī⁹ elatio cordis multiplicit: Primo ī colli erectiōe. Job. xv. c. Cucurrit aduersus deū erecto collo. Scdo ī oculoꝝ excellentia. Prouer. xxx. b. Generatio cui⁹ excelsi sūt oculi. Tertio in gressus cōpositiōe ⁊ digiti extensione. Prouerb. vj. b. Homo apostata/ vir inutilis graditur ore peruerso ⁊ annuit oculis: terit pede: digito loquiť. De his trib⁹ simul dicit/ Esa. iij. c. Pro eo q̄ eleuatę sūt filię sion: ⁊ ambulauerūt extento collo: et nutib⁹ oculoꝝ abant: et plaudebant/ ⁊ ambulabāt ⁊ pedib⁹ suis composito gradu incedebant ⁊c. Quarto in locutione. Daniel. xj. f. Aduersus deū deorū loquiť magnifica. Quinto in auditu. Zach. vij. c. Aures suas aggrauauerūt ne audirent legem. Sexto in habitu ⁊ gestu corporis. Eccij. xix. d. Ex visu cognoscit vir: ⁊ ab occursu faciei cognoscit sensat⁹: Amictus corpis ⁊ risus dentiū et incessus hominis/enūciant de illo. Sequiť: m Si nō humiliter. q. d. non ambulaui in magnis/neq̄ in mirabilibus sup me. Si non: id est/sed: humiliter sentiebam/de me: qd est verę humilitatī. Aug⁹. Vera humilitas est sensus pp̄ię vacuitatī. Sic sentiebat de se abraā/cū dixit: Loquar ad dñm meū cū sim puluis ⁊ cinis. Et paul⁹. j. Cor. xv. b. Ego sū min⁹ apostoloꝝ: q̄ non sū dign⁹ vocari apostol⁹. Et christ⁹: Ego sū vermis ⁊ non homo. Econtra sūt aliq̄ qui ō se magna sentiūt/de alijs parua. Cōtra q̄s dicit/ Esa. v. e. Uę q̄ sapiētes estis in oculis vestris: ⁊ coram vobismetipsis prudentes. Roma. xij. c. Non alta sapientes sed humilib⁹ ꝓsentientes. Uel sic: vt tot⁹ versus sb vna clausula legat. m Si non humiliť sentiebam: sed exaltaui/iactādo vel gloriādo/ n Animā meā/ male accidat mihi/ supple. Animā suam exaltat: q̄ sibi bonū qd non habet arrogat: vt pbi q̄ dicūt: Labia nostra a nobis sunt. Uel q̄ meritī suis imputat: vt pharisę⁹. Lucī. xviij. b.

Alt. Qm Alt. est Alt. multa Alt. illum

a † Quia apud dñm miscdia †: ⁊
b † copiosa apud † eū redēptio.
c Et ipse redimet israel: ex oi-
f bus iniqtatib⁹ ei⁹. Canti-
g cū graduū. CXXX
b Domine nō est exal-
i tatum cor meum: neq̄ †ela-
k ti sunt oculi mei. Neq̄ † am-
l bulaui in magnis: neq̄ in
mirabilibus super me. Si
m non humiliter sentiebam:
n sed exaltaui ānimam meaz.

Alt. in altum
Alt. ingressus sū

Quomodo redemptio facta a deo ōr copiosa.

Partitio psalmi

Signa supbie ⁊ elationis

Ps. 11.